

Pelerinajele organizate de Primăria orașului Otopeni încă de la începutul anilor 2000 au fost întotdeauna o expresie a grijii pe care conducerea Primăriei o manifestă față de cei în vârstă în special. Asta nu înseamnă că în pelerinaje nu se pot înscrie și tineri doritori în a cunoaște mai bine mănăstirile, cultura, tradiția sau geografia, istoria acestei țări. Dar din păcate, cu toate înlesnirile oferite, tinerii nu și-au manifestat decât într-o foarte mică măsură dorința de a ne însoți în aceste minunate drumuri către mănăstiri. Așa se face că aceste pelerinaje au rămas în proporție covârșitoare doar o mare bucurie a celor mai în vârstă. Pentru ei, pentru cei bătrâni, nu există bucurie mai mare în restul anului. Vin cu inima deschisă și cu lacrimi uscate să-și plângă pe cei dragi, pe soți, soții, chiar și copiii. Vin să se întărească în credință, să se roage la Dumnezeu și la Maica Domnului pentru ocrotirea celor iubiți, pentru vecini, pentru prieteni. Vin alături de noi să se închine, să se atingă de icoanele făcătoare de minuni ale Maicii Domnului, să lase acatiste, pomelnice, sărindare, să achiziționeze icoane, cărți ale sfinților Părinți, să participe la slujbele de seară. Și rugăciunile lor sunt ascultate și primite la Dumnezeu. Nu întâmplător odată cu aceste pelerinaje s-au ridicat și s-au înfrumusețat și bisericile din Otopeni. Orașul însăși a devenit mai frumos și mai bogat, mai plin de viață, mai primitiv. Mulți din București sau din alte părți, în trecere prin Otopeni, se minunează de frumusețea și curățenia orașului. Am putea spera că pe viitor, chiar Otopeniul să devină un loc de pelerinaj și un punct de atracție pentru eventualii vizitatori.

Revenind la pelerinajul recent din Moldova și Bucovina, trebuie amintit în primul rând că deși s-a desfășurat în plină lună a lui cupțor, temperatura din termometre ne-a indicat tot timpul între 20 și 24 de grade, astfel că niciunul dintre pelerini nu a suferit de cald. Ba dimpotrivă, aerul ozonat al obcinelor bucovinene, a coborât ca un balsam asupra noastră, oameni trăitori la câmpie.

Dintre mănăstiri, la nu mai puțin de 19 dintre ele am ajuns să ne închinăm pe parcursul celor 5 zile de pelerinaj. Acestea au fost: Episcopia Romanului, mănăstirile Neamț, Voroneț, Moldovița, Sfântul Ioan cel Nou de la Suceava, Sfântul Trei Ierarhi, Cetățuia, Văratec, Râșca, Secu, Bistrița. Toate aceste mănăstiri au fost ctitorite de domnitori aparținând Dinastiei Mușatinilor, cu excepția mănăstirii Cetățuia. Astfel, Petru Mușat I, Roman I, Alexandru cel Bun, Ștefan cel Mare, Petru Rareș sau Alexandru Lăpușeanu în perioada sec. XIV-XVII, și-au lăsat amprenta

asupra acestor monumentale ctitorii care vor dăinui peste veacuri. Însă nu doar marii domnitori au reușit să înalțe mănăstiri nemuritoare. Și unii dintre boierii iubitori de Hristos sau episcopii harnici sau călugării rugători s-au învrednicit și ei să ridice asemenea lăcașuri de închinăciune. Astfel, mănăstirile Humor, Dragomirna, Agapia, Horaița, Sihăstria, Vovidenia sau Catedrala Mitropolitană de la Iași, au fost zidite de asemenea de oameni ai secolelor trecute.

În puținul timp cât am fost ambasadori ai Otopeniului în ținuturile moldave, ne-am oprit să admirăm și Casa memorială de la Humulești a marelui povestitor Ion Creangă, Muzeul de la Stupca al compozitorului Ciprian Porumbescu, ori Palatul de la Ruginoasa al domnitorului Alexandru Ioan Cuza. De asemenea, am avut oarece timp la dispoziție să cercetăm și câteva obiective (afară de cele amintite) din orașele Suceava și Iași. La Suceava am vizitat biserica Mirăuți, locul unde își duce somnul de veci Evdochia de Kiev, întâia soție a domnitorului Ștefan cel Mare, și biserica voievodală ridicată de Petru Rareș, pictată în interior în același stil care l-a consacrat, picturi în foarte multe registre, în stil bizantin, cu chipuri alungite, perfecțiunea fețelor, bogăția culorilor. La Iași am avut în vedere cercetarea bisericii Sf. Nicolae Domnesc, ctitorită de Ștefan cel Mare, locul unde erau unși domnitorii Moldovei și a Palatului de Cultură, obiectiv de mare însemnătate pentru istoria și cultura Moldovei în general și a Iașului în special (din păcate Palatul fiind în renovare, s-a vizitat doar esplanada din spate, o realizare de o certă frumusețe). Ne-am despărțit de acest frumos pelerinaj, admirând Cheile Bicazului, poposind în stațiunea Lacul Roșu și închinându-ne la mănăstirea Izvorul Mureșului, o oază de frumusețe și duhovnicie în inima Ardealului.

Inima și sufletul acestui pelerinaj a fost doamna ghid Geta Marin, prin glasul ei cel dulce, ajutată de doamna profesoară Negoită Florica. D-na profesoară a reușit să adune de la pelerini suma de 300 lei pentru băiețelul Cosmin, cel care a suferit un nefericit accident. Doamna Vintilă Elena a asigurat asistența medicală, iar Papa Floricel a fost responsabil cu întocmirea listelor.

Personal am vegheat la respectarea traseelor turistice și am asigurat intrarea la mănăstiri în bună ordine și bună cuviință. Conducătorul autocarului, Cristi Vâlcu, s-a dovedit a fi un adevărat profesionist.

Mulțumesc domnului primar că m-a apelat ca să scriu acest reportaj. Am ieșit de ceva vreme din spațiul publicistic, dar gândul meu rămâne mereu la această mare comunitate a orașului Otopeni și în primul rând la domnul primar pe care-l rog în numele tuturor pelerinilor, să nu renunțe la aceste pelerinaje. Este adevărat, criza financiară se resimte mai ales la nivelul Primăriei, dar și în viața noastră de zi cu zi. Dar oricât de greu ar fi de ajuns în Moldova, Ardeal, Oltenia, Dobrogea, nu trebuie renunțat la aceste călătorii care ne apropie de Dumnezeu. Să ne cunoaștem și să ne iubim țara în care ne-am născut și în care trăim. Să-l iubim și să ne rugăm lui Dumnezeu.

Închei cu un fragment dintr-un cântec patriotic bucovinean:

„Munților cu creasta rară
Nu lăsa straja să piară
Că de piere straja noastră
Va pieri și țara noastră!”

Apărându-ne și munții și cetățile și mănăstirile și orașele și satele, și tradiția și credința suntem și buni creștini aici pe pământ, dar și viitori locuitori ai patriei cerești în Împărăția lui Dumnezeu. Amin!

Părintele Radu Mihai Bujorel